

Hồi 7

**Thiên Ngoại Cô Tăng
Càn Khôn Nhất Mẫu**

Hai người không dám khinh suất, tay lăm lăm binh khí, sẵn sàng ứng biến, tiến chậm từng bước. Sau một khúc quanh, trước mặt thoáng rộng và sáng sủa hẳn ra. Hai người giật mình kinh ngạc. Chỉ thấy chính giữa một thạch thất có một tấm thạch bàn lớn hình vuông đặt trên một thạch trụ cao chừng hai thước. Ngồi trên thạch bàn là một người, người ấy xoay lưng về phía họ, nhưng có thể biết ngay là một nữ nhân, một thiếu nữ, y phục màu tím.

Đường Chân Anh mừng rỡ reo to:

- Vi muội muội!

Thiếu nữ ngồi trên thạch bàn như bị điện giật, quay phắt người lại. Nàng chính là Tử Vi cô nương.

Đường Tử Vi khỏi cần nhìn rõ, đã kêu lên:

- Anh ca ca, ca ca còn sống ư? ●

Nói đoạn ứa lệ, nhồm đậy định lao bổ về phía chàng, quên rằng mình bị thương ở đùi, kêu "ối" một tiếng, lại ngồi bệt xuống.

Đường Chân Anh đã vọt tới bên thạch bàn, hỏi:

- Vi muội thụ thương ư?

Tử Vi không đáp, giơ hai tay ôm choàng lấy đầu chàng, hai vai run run, nấc lên từng chập, nước mắt ròng ròng. Đây là những giọt lệ hoan hỷ vì thấy thân nhân từ cõi chết trở về.

Khốc một hồi, nàng mới dùng các ngón tay bẹ bẹ vào má chàng, như si như dại, miệng nói:

- Anh ca ca, Anh ca ca... muội cứ tưởng đầu kiếp này chẳng còn gặp được huynh. Hay đây là giấc mơ?

Lời nàng vừa dịu dàng, vừa bi ai, vừa kinh ngạc, nghe như tiếng oan hồn rên rỉ.

Đường Chấn Anh thấy nàng đầm đìa nước mắt, thì một tay ôm vai nàng, tay kia lau nước mắt cho nàng, nhẹ nhàng vỗ về:

- Vi muội nín đi, không phải giấc mơ đâu, là sự thực đó. Vi muội nhìn xem, có phải huynh vẫn bình an đây không nào?

Lăng Ba Nhất Yến cũng lên tiếng an ủi:

- Vi muội, muội nín đi, khóc nhiều sẽ làm mặt bớt đẹp đi đó.

Đường Tử Vi bưng tỉnh, vội ngồi thẳng dậy, chặm nước mắt, nhìn kỹ dáng người đứng bên cạnh Anh ca ca, thấy một thiếu nữ tươi như hoa, trắng như ngọc, thì chăm chú hỏi:

- Người là ai?

Đường Chấn Anh trả lời thay cho Lăng Ba Nhất Yến:

- Nàng là biểu thư của chúng ta.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp:

- Thư là Bạch Thu Lăng.

Tử Vi kinh ngạc:

- Biểu ca Bạch Thu Hồng của muội là...

- Là bào đệ (em ruột) của thư.

Đường Chấn Anh nghe Vi muội muội nói tên Bạch Thu Hồng thì ngạc nhiên hỏi xen vào:

- Thế nào, Vi muội đã gặp biểu ca rồi ư?

Tử Vi không trả lời Đường Chấn Anh, lại hỏi Lăng Ba Nhất Yến với vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao muội không nghe biểu ca nhắc rằng biểu ca còn có một vị thân thư thư?

Lăng Ba Nhất Yến cười:

- Chẳng trách Bạch Thu Hồng được, bởi vì Hồng đệ và cả Kiệt đệ đều chưa biết được điều đó.

Tử Vi và Đường Chấn Anh càng thêm ngạc nhiên, bèn cùng hỏi:

- Nghĩa là sao?

Lời chưa dứt, từ trên đỉnh động vọng xuống một tràng cười giòn, rồi một lão nhân đầu hói bóng, nhẹ nhàng đáp xuống.

Lão nhân nhìn Lăng Ba Nhất Yến hỏi:

- Con nữ sát tinh còn chưa nhận ra Vạn Sự Thông lão phu hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến nhanh tay lẹ mắt đã vung kiếm định xuất chiêu, nhưng nghe câu hỏi, liền mỉm cười đáp:

- Thì ra là Thông Thiên Hiểu Địa, Thổ Công Bất Lão Tang lão tiên bối.

Đoạn hai tay cầm bảo kiếm thẳng đứng trước mặt mà thi lễ kiểu con nhà võ.

Huynh muội Đường Chấn Anh kính hải hỏi:

- Hóa ra hai người cũng quen nhau?

Tang Bác Cổ vuốt râu, nhìn Đường Chấn Anh nói:

- Người tưởng chỉ một mình tiểu oa nhi nhà ngươi là quên biết Lăng Ba Nhất Yến, còn lão phu thì không ư?

Lăng Ba Nhất Yến mỉm cười gật đầu.

Thế là bốn người hồ hởi trò chuyện.

Thế là mỗi người thuật lại sơ lược những gì họ vừa trải qua trong hai ngày nay.

Thế là Đường Tử Vi cùng Lăng Ba Nhất Yến ôm nhau thân ái, luôn miệng gọi biểu thư biểu muội.

Thế là...

Ánh sáng màu vàng trong thạch thất nhạt dần, Tang Bác Cổ hỏi:

- Hai đứa ngươi vào đây bằng lối nào?

Đồng thời Đường Chấn Anh cũng hỏi:

- Lão tiên bối theo lối nào mà vào được đây?

Không rõ một già một trẻ, ai hỏi trước.

Tang Bác Cổ đáp:

- Trên đường dò dẫm, ta vô tình chạm vào cơ quan bí mật, vách động bỗng mở ra. Ai ngờ ta và Vi nhi vừa vượt qua cửa thì vách động khép lại như cũ. Bởi vậy mới bị nhốt trong thạch thất này, tiến thoái vô lối...

Lăng Ba Nhất Yến chưa đợi Tang Bác Cổ nói xong, vội nói:

- Phải xem lại lối vào mới được.

Đoạn lướt ngay tới lối vào vừa rồi.

Đường Chấn Anh và Tang Bác Cổ cùng vọt theo sau, chỉ còn một mình Tử Vi ngồi lại trên thạch bàn, vì nàng bị thương ở chân. Nàng muốn đi theo họ không được, bất giác bực bội đập mạnh tay xuống mặt thạch bàn, chỉ nghe tiếng đá vỡ vụn.

Lại nói ba người tới chỗ ban nãy thì chẳng còn thấy vết tích lối vào đâu cả, chỉ có vách đá trước mặt, đành quay trở lại thạch bàn.

Lúc này Tử Vi đã không còn ngồi trên thạch bàn, một chân đứng, hai tay đặt trên mép thạch bàn, tựa hồ vừa phát hiện một kỳ tích.

Ba người thấy bộ dạng của Tử Vi như vậy thì sinh lòng hiếu kỳ, vội cúi xuống coi, thì thấy trên mặt thạch bàn có khắc một họa đồ.

Họa đồ gồm bốn tuyến, hợp thành một tứ giác đều, bên trong tứ giác có nhiều điểm tròn liên kết với nhau theo một quy tắc chặt chẽ.

Bên ngoài tứ giác có bốn hàng chữ, thượng, hạ, tả, hữu.

Ba người thấy vậy cùng kinh ngạc.

Tử Vi dường như quá chăm chú quan sát họa đồ, không để ý ba người đã trở lại bên cạnh nàng. Lăng Ba Nhất Yến cất tiếng hỏi trước:

- Vi muội, họa đồ xuất hiện trên thạch bàn lúc nào vậy?

Tử Vi nghe hỏi thì giật mình, ngẩng lên đáp:

- Thạch bàn nguyên có hai lớp, vừa rồi muội vô ý đập nát lớp trên.

Ba người nghe vậy mới nhìn kỹ, phải, mặt thạch bàn lúc này màu trắng trong như ngọc, khác hẳn ban nãy họ thấy. Lăng Ba Nhất Yến định nói, thì Tang Bác Cổ mỉm cười, nói trước:

- Lão phu đồ Anh nhi và Vi nhi, họa đồ này là cái gì?

Huynh muội Đường Chấn Anh là đệ tử của Võ Lâm Song Tôn, Tang Bác Cổ muốn thử trí thông minh của họ, xem danh sư có tạo được cao đồ hay chẳng.

Tử Vi đáp luôn:

- Là Lạc thư...

Đường Chấn Anh tiếp:

- Hà xuất đồ, Lạc xuất thư. Năm xưa Vũ Vương trị thủy, lạc thủy bổng nổi lên một con rùa, trên lưng có lạc thư này. May mà có...

Tang Bác Cổ xua xua tay:

- Đủ rồi, đủ rồi! Long sinh long, phụng sinh phụng, chuột con thì chỉ rúc trong hang. Có kỳ sư ắt có kỳ đồ, quả không sai. Thế còn các chữ ở xung quanh họa đồ có hàm ý gì?

Đôi trẻ không trả lời được, Tang Bác Cổ lắc đầu, quay sang Lăng Ba Nhất Yến:

- Nữ sát tinh, ngươi có biết không?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Đây có lẽ là Phi Phi cổ động được một vị đệ nhất cao thủ danh chấn võ lâm phát hiện thì phải?

Tang Bác Cổ vỗ tay:

- Con nữ sát tinh này quả lợi hại, ngươi đã đoán trúng.

Lăng Ba Nhất Yến tiếp:

- Người khắc chữ ở đây nhất định là Không Không thượng nhân.

Tang Bác Cổ gật gù:

- Trừ người ấy ra, còn ai vào đó kia chứ!

Lăng Ba Nhất Yến nằm mơ cũng không ngờ đây chính là Phi Phi cổ động của Không Không thượng nhân, thì bất giác cả mừng, cao hứng lẫn ngạc nhiên, nói:

- Thật là không cầu mà được, không ước mà gặp. Sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của văn bối đã tốn bao công sức tìm kiếm sơn động này, nào leo Côn Luân nào xuống Nam Hải, suốt từ bắc xuống nam, suốt từ đông sang tây, suốt ba chục năm ròng rã vẫn không tìm ra, cuối cùng mới dẫn văn bối đến thăm dò Hoàng Sơn này, cũng chưa có tăm hơi gì... Hôm nay văn bối cùng mọi người ở đây vô tình phát hiện được...

Huỳnh muội Đường Chấn Anh nghe nhắc đến Càn Khôn Nhất Mẫu, liền hỏi:

- Chẳng phải tôn sư đã vũ hóa cách đây ba năm tại dãy Hoàng Sơn này hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến ngạc nhiên:

- Ai bảo thế?

- Đường kim võ lâm ai mà chẳng biết?

- Ô, đó chỉ là lời đồn đãi, chỉ thương cho sư phụ bị kẻ tiểu nhân giam cầm...

Tang Bác Cổ đột nhiên lên tiếng:

- Sư phụ của người còn sống, lão phu có nghe, nhưng không biết hiện tại đang ở đâu? Vì sao lại đồn là sư phụ người đã vũ hóa?

- Hiện tại người đang bị giam cầm ở Siêu Thiên phong, trong một tòa thạch thất.

Đường Chấn Anh nghe vậy, chợt nghĩ: "Đúng rồi, đêm trước mình đã tới bên ngoài thạch thất ấy..."

Tử Vi kinh ngạc nói:

- Sư phụ của muội bảo rằng Càn Khôn Nhất Mẫu đã hơn trăm tuổi, võ nghệ siêu quần, đã tới cảnh giới tối cao, diệu khả thông huyền, chẳng lẽ đương kim võ lâm lại có kẻ giam cầm nổi Càn Khôn Nhất Mẫu?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Vi muội có điều chưa biết, sư phụ của thư bị giam cầm hoàn toàn không phải vì võ công thấp kém, mà là bị trúng ám tiễn của đối phương, sa vào gian kế của hắn...

Đường Chấn Anh vội hỏi:

- Kẻ đó là ai vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nghiêng răng đáp rành rọt từng tiếng:

- Mai... Chuồng... Tán... Nhân... Lã... Chí... Viễn!

Đường Chấn Anh, Đường Tử Vi, ngay cả Võ Lâm Vạn Sự Thông cũng đều ngẩn cả ra vì quá bất ngờ.

Lúc này bốn người đều trầm ngâm nghĩ tới việc Càn Khôn Nhất Mẫu bị giam cầm.

Tử Vi hỏi:

- Chuyện này tất có ẩn tình. Lăng thư thư có thể cho biết được chăng?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Chuyện này dài lắm, có nhiều tình tiết chỉ e khó thuật lại đầy đủ.

Tang Bác Cổ nói:

- Không cần chi tiết, kể vắn tắt thôi.

Thế là bốn người ngồi xuống, Lăng Ba Nhất Yến nghiêm trang nói:

- Cách đây ba năm, Càn Khôn Nhất Mẫu muốn tiếp tục tìm kiếm Phi Phi cổ động mà toàn thể giang hồ quan tâm, bèn dẫn văn bối tới Hoàng Sơn này, cũng là lúc Lã Chí Viễn từ hải ngoại đem đệ tử tới đây. Dụng ý của hắn cũng là tìm kiếm Phi Phi cổ động...

Đường Tử Vi không nhìn được, hỏi xen vào:

- Khi ấy Lăng thư thư đã quen biết trước với Lã Chí Viễn hay chưa?

Lăng Ba Nhất Yến lắc đầu, đáp:

- Chưa! Sau một số lần gặp mặt Càn Khôn Nhất Mẫu, Lã Chí Viễn mới bắt đầu triển khai mưu ma chước... quỷ của hắn.

Tang Bác Cổ nói:

- Ý đồ của hắn không ngoài việc cầu cạnh võ nghệ tối thượng của Càn Khôn Nhất Mẫu.

Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Đúng vậy, nếu không, hắn đã chẳng lập mưu, song sư đồ văn bối không biết gì cả. Khoảng ba năm trước, vào một ngày đầu thu, hắn đến tìm Càn Khôn Nhất Mẫu cầu xin lão nhân gia truyền thụ cho hắn tuyệt học thượng thừa "Thần Bí Đoạn Hồn Chuông", trong đó có phép "Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh Châm"...

Đường Chấn Anh hỏi ngay:

- Tôn sư có truyền thụ cho hắn chăng?

Lăng Ba Nhất Yến lườm chàng:

- Chàng thật ngây thơ, độc môn tuyệt học làm sao có thể tùy tiện truyền thụ cho ngoại nhân? Vì gia sư không truyền thụ, hắn mới ôm hận trong lòng. Hắn tự biết võ công không địch nổi gia sư, nên tuy hận mà không biểu lộ ra mặt. Hắn nài nỉ mấy lần nữa, song gia sư vẫn cự tuyệt. Thế là hắn giở thủ đoạn hiểm trá... Một bữa nọ, hắn mở tiệc gọi là nhân dịp tết Đoan Dương, mời sư đồ văn bối tới Siêu Thiên phong tham dự, gia sư ban đầu không nhận, hắn cố nài nỉ, gia sư mới đáp ứng...

Tử Vi hỏi:

- Lã Chí Viễn mở tiệc khoản đãi ở Siêu Thiên phong, chẳng lẽ chỉ một mình hắn tiếp?

- Còn có bốn đệ tử của hắn.

- Hồng ca ca và Kiệt đệ có tham dự không?

- Không!

Đường Chấn Anh cũng hỏi:

- Vì sao hấn lại thết tiệc ở Siêu Thiên phong mà không ở trang viện?
- Vì hấn sợ trong trang viện có nhiều tai mắt, e dễ bại lộ mưu chước.

Tang Bác Cổ xua xua tay về phía huynh muội Đường Chấn Anh:

- Đừng ngắt lời, để Lãng nhi kể tiếp.
- Văn bối theo sư phụ lên Siêu Thiên phong, được Lã Chí Viễn và bốn đệ tử của hấn khoản đãi nồng hậu. Không ngờ, Lã Chí Viễn mặt người dạ thú, miệng thơn thớt dạ ót ngâm, đã ngâm hòa mê dược và rượu.

- Rồi sao?

- Sư đồ văn bối bị mê man, khi tỉnh dậy thì đã bị Lã Chí Viễn dùng Hải Đệ Ti La trói chặt.

Tử Vi hỏi:

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Lãng Ba Nhất Yến không trả lời, kể tiếp:

- Lã Chí Viễn trói chặt sư đồ văn bối lại, rồi mới nêu điều kiện, nếu không truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn Chương” cho hấn, hấn sẽ giết chết sư đồ văn bối..

Tang Bác Cổ bất giác cười:

- Cổ nhân đã dạy “Họa chui vào miệng”, không ngờ Càn Khôn Nhất Mẫu lại vì một bữa tiệc mà rước họa vào thân.

Lãng Ba Nhất Yến biết Tang Bác Cổ quen đùa cợt, nên không phản ứng, chỉ kể tiếp:

- Gia sư cao ngạo, đâu chịu cúi đầu trước ai. Lã Chí Viễn đem cái chết ra hù dọa, chỉ là hoang tưởng. Thấy dùng uy vũ vô ích, Lã Chí Viễn mới nhắm vào văn bối để..

Nàng đang xúc động nên không chọn lựa từ ngữ, thấy mình nói hớ, liền im bặt.

- Đường Chấn Anh nghe Lã Chí Viễn nhắm vào nàng thì bất giác chột dạ, lộ vẻ chăm chú và lo lắng.

Lãng Ba Nhất Yến nhìn chàng, thấy sắc mặt chàng biến đổi, sợ chàng hiểu lầm sang ý khác, vội nói rõ:

- Lã Chí Viễn bảo rằng nếu Càn Khôn Nhất Mẫu không chịu truyền thụ “Thần Bí Đoạn Hồn Chương” thì còn một giải pháp để cứu văn, ấy là văn bối phải đáp ứng ba năm sau sẽ

dùng phép “Đả Huyệt Xuyên Mạch Đoạt Mệnh Châm” ám sát một trăm đệ tử của phái Nga Mi.

Huynh muội Đường Chấn Anh chợt hiểu ra tất cả, buột miệng nói:

- Vậy là Lăng thư thư bị buộc phải đáp ứng hẳn?

- Đúng thế! Để cứu ân sư, vạn bất đắc dĩ phải đáp ứng. Đồng thời, văn bối đã mất cả phụ mẫu lẫn thân đệ đệ, cũng chẳng thiết sống nữa. Ngoài ra, văn bối còn nghĩ một cách ấu trĩ rằng, một khi được tự do, sẽ tìm cách giết Lã Chí Viễn để cứu sư phụ...

Tử Vi thấy Lăng thư thư nghiêng rặng, bèn nói:

- Lăng thư thư sẽ làm thế nào?

- Ô! Làm thế nào được kia chứ. Lã Chí Viễn là con cáo già, thủ đoạn thâm hiểm, tâm cơ ghê gớm. Trước khi cởi trói cho văn bối, hẳn lấy ra ba viên dược hoàn màu hồng, bảo văn bối phải ...

(thiếu trang 25 & 26, tập 4 hồi 7, phần 4-13 bản hấp tụt)

... không ngờ bốn người trước mặt mình chính là cốt nhục mà mình hằng thương nhớ.

Tử Vi xúc động, tưởng tượng đến tình cảnh ấy, liền hỏi:

- Cuối cùng vì sao lại nhận ra nhau?

- Cũng hoàn toàn tình cờ thôi, một ngày hè năm ngoái, trời quá nóng bức, thư sang phòng của mẫu thân để nhờ khâu khuy áo bị mất. Mẫu thân trong thấy kim tủa trên ngực thư liền xem kỹ, đoạn ôm chầm lấy thư mà khóc lớn. Di mẫu nghe tiếng cũng chạy sang, thế là ba người ôm nhau khóc một hồi. Vì đại cừu chưa báo, không nên đả thảo kinh xà, làm hư đại sự, mới quyết định giữ bí mật chờ thời cơ... Ngay cả Hồng đệ và Kiệt đệ cũng chưa cho biết...

Tử Vi lúc này đã hiểu, vì sao biểu ca không nhắc gì đến Lăng thư thư.

Tang Bác Cổ vuốt râu, nói:

- Chuyện mẫu tử nhà ngươi xong rồi, lão phu muốn biết hiện giờ sư phụ Càn Khôn Nhất Mẫu của ngươi bị giam cầm ở đâu?

- Sau khi Lã Chí Viễn bắt giữ gia sư, hẳn bèn cho người xuống núi loan tin gia sư đã vũ hóa vào tiết Đoan Dương trên Siêu Thiên phong.

- Tại sao Lã Chí Viễn phải loan tin đó?

- Điều này văn bối không rõ.

- Ba năm nay, người không nghĩ cách cứu sư phụ hay sao?

Lăng Ba Nhất Yến thở dài:

- Ôi, sư đồ tình như mẫu tử, vẫn bối là đệ tử, lẽ nào không nghĩ cách cứu sư phụ? Nhưng lực bất tòng tâm. Huống chi, muốn cứu được sư phụ, hoàn toàn không thể chỉ dựa vào võ công, còn nhiều vấn nạn khác nữa.

- Người nói thử coi, có những vấn nạn gì?

- Lã Chí Viễn thừa biết gia sư võ nghệ cao minh, đã đạt tới cảnh giới diệu khả thông huyền, cho nên hẳn dùng Hải Đệ Ti La là thứ dây kiên cố nhất thế gian để trói tứ chi gia sư vào một chiếc thạch kỷ. Hải Đệ Ti La nghe nói được tước ra từ đầu một loại rắn cái sống hàng ngàn năm...

Tang Bác Cổ thở dài:

- Điều này khó trách người được!

Đường Chân Anh và Tử Vi cùng hỏi:

- Hải Đệ Ti La là cái gì?

Tang Bác Cổ đáp:

- Hải Đệ Ti La mảnh như sợi chỉ, trắng như tuyết, có thể dài mấy chục trượng, có thể ngắn vài thước, cực kỳ dẻo dai, không sợ đao kiếm, thủy hỏa. Nhưng thứ này sinh ra dưới đáy biển, có thể gặp chừ chẳng thể cầu, nên cực kỳ khó kiếm, thành vật trân bảo trong nhân gian... Tương truyền Hải Đệ Ti La hoàn toàn không phải do thiên nhiên sinh ra, mà do hai giòng sinh vật dưới biển là dạ xoa và thử hùng khi giao phối không đúng lúc, khiến tinh khí âm dương phóng ra ngưng kết thành sợi, trải qua năm trăm năm mới tạo thành Hải Đệ Ti La. Song đây chẳng qua là truyền thuyết, chỉ có tạo hóa biết rõ thực hư.

Tử Vi nghe Hải Đệ Ti La dẻo dai như vậy, thì thần nhiên nhận xét:

- Ngàn vạn sinh vật đều tuân theo ngũ hành sinh khắc, âm dương tiêu trưởng, nhu cương giao hòa, quá cương sẽ thua nhu, quá âm sẽ sinh dương, đây là định lý của vạn vật, không thể né tránh. Nói như lão tiên bối, hóa ra Hải Đệ Ti La là thứ duy ngã độc tôn, không có gì khắc chế nó hay sao?

Tang Bác Cổ chỉ tay về phía Tử Vi nói:

- Các người nghe con tiểu nha đầu này lời lẽ ghê gớm chưa? Lão phu đâu có bảo rằng không thứ gì khắc chế nổi Hải Đệ Ti La...

- Vậy lão tiên bối nói ra coi!

- Có thứ khắc chế được Hải Đệ Ti La, nhưng chỉ là nghe thể nhân đồn đại, chưa ai trông thấy một loài cá mực (mặc ngư) cực hiếm dưới biển đó cả. Trên trán loài mặc ngư này có một lưỡi dao sắc nhọn vô tỉ, mỗi năm thay lớp vỏ một lần, nhưng làm sao mà kiếm được...

Đường Chân Anh nghe nhắc đến cá mực, vội nói:

- Cá mực ư? Trong sơn động này có đấy!

Tang Bác Cổ kinh ngạc hỏi:

- Ở đâu?

Lăng Ba Nhất Yến kể lại việc hai người đọc trên tấm bia đá cạnh đầm nước, cuối cùng nói:

- Đáng tiếc là hiện tại không tìm thấy cửa thông sang đầm nước ấy.

Tang Bác Cổ trầm ngâm một hồi, rồi nói:

- Không Không thượng nhân xem chừng quả là một kỳ nhân, người kỳ việc cũng kỳ, trong Phi Phi cổ động này, ngoài giống cá mực kiếm không ra, chắc là còn có những thứ trân bảo khác...

Đoạn đứng dậy, chỉ họa đồ trên mặt thạch bàn, nói:

- Họa đồ này dĩ nhiên là Lạc thư, nhưng lão phu đoán rằng nhất định có dụng ý khác, nếu không, Không Không thượng nhân quyết chẳng tốn công khắc bức họa đồ này làm gì...

Lăng Ba Nhất Yến hỏi:

- Theo ý lão tiên bối, họa đồ này có dụng ý gì?

Tử Vi nói:

- Tiên bối được tôn xưng là Vạn Sự Thông mà không đoán được thì đến là hồ thẹn.

Tang Bác Cổ hoàn toàn không để ý tới lời lẽ của hai thiếu nữ, cũng chẳng thích đùa cợt trong lúc này. Về mặt trái lại rất nghiêm nghị, hai mắt chăm chú nhìn không chớp vào bức họa đồ trên mặt thạch bàn.

Bỗng lão nhân đi vòng quanh thạch bàn, sắc mặt lúc vui mừng, lúc thất vọng, khi thư giãn, khi căng thẳng, biến đổi liên tục trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Sau đó lão dừng bước, chỉ tay về mé hữu bức họa đồ trên thạch bàn, cười ha hả!

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Lăng Ba Nhất Yến nghe Tang Bác Cổ cười thì cảm thấy hy vọng, đồng thanh hỏi:

- Đoán được rồi ư?

Tang Bác Cổ lộ vẻ đắc ý, cười đáp:

- Không Không thượng nhân thật là bí hiểm và thích đùa, nếu lão không giàu tướng tượng thì làm sao đoán nổi hàm ý của người ấy...

Tử Vi sốt ruột, nghe lão nhân nói nửa ngày vẫn chưa vào đề thì ngắt lời:

- Huyền thuyên mãi, chẳng đi vào việc chính!

Tang Bác Cổ nói:

- Trông họa đồ này tuy là Lạc thư, nhưng phải có tuệ nhãn mới nhận ra "Ma Phương"...

- Ma Phương là cái gì?

- Nhìn các con sù và chữ viết trên họa đồ được sắp đặt theo quy luật nhất định, gọi là Ma Phương.

Khi Phật giáo bắt đầu phát triển ở xứ Thiên Trúc, trong các đại tự viện đều dùng thứ Ma Phương này để được phù hộ, hơn nữa còn để biểu thị ngày giờ và tháng.

Tang Bác Cổ thấy ba người trẻ tuổi ngẩn cả ra, bèn chỉ tay vào một họa đồ mà giải thích các chữ, số và hình tuyến cho họ hiểu rõ. Cuối cùng lão nói:

- Nếu lão phu đoán không sai, năm điểm tròn để trống này có khả năng là nơi phát động cơ quan thần bí để thoát khỏi Phi Phi cố động.

Đoạn nhìn thanh bảo kiếm sau lưng Lăng Ba Nhất Yến, nói:

- Người thử chọc mũi kiếm vào chỗ đó coi.

"Viu, viú, viú..." Lăng Ba Nhất Yến đã rút bảo kiếm, chỉ thấy lằn chớp xanh lưu động loang loáng, hàn quang kiếm khí lập tức lan tỏa trong thạch thất.

Tang Bác Cổ tán thưởng:

- Thật không thẹn là bảo kiếm!

Lăng Ba Nhất Yến hai tay cầm chuôi kiếm, dùng thức "Điểm Thạch Thành Kim" chọc thẳng vào điểm tròn chính giữa trong năm vòng tròn nhỏ bằng quân cờ vậy, chỉ nghe "keng" một tiếng, lửa tung tóe như đom đóm, mũi kiếm bị đẩy bật lên cao cả thước.

Lăng Ba Nhất Yến kinh ngạc:

- Ôi, kỳ quái!

Nàng chột lùi một bước, chăm chú nhìn chỗ mũi kiếm chọc xuống, thấy không hề sâu sát. Xem đến mũi kiếm, cũng chẳng sút mẻ gì. Nàng không tin rằng thạch bàn lại kiên cố đến vậy, muốn thử một lần nữa xem nó có chịu thua đệ nhất danh kiếm trong thiên hạ này chẳng.

Lần xuất thủ thứ hai lại nhằm trúng chỗ cũ, nhưng lực dồn vào mũi kiếm thì gặp mấy lần đầu.

Lần chớp xanh rút tới mục tiêu. Keng! Âm thanh lần này nhức tai, còn ong ong một hồi lâu.

Lăng Ba Nhất Yến cảm thấy thạch bàn kiên cố khủng khiếp, muốn chọc thủng một lỗ, e còn khó hơn thăng thiên. Nhưng vốn tính nóng như lửa, lại hiểu thắng, nàng gầm lên, dùng hết sức bình sinh định phóng mũi kiếm lần thứ ba.

Đường Chấn Anh thấy vậy vội kêu to:

- Lăng thư, đừng, đừng nổi nóng với thạch bàn.

Vừa nói vừa sấn tới sát bên nàng.

Lăng Ba Nhất Yến vốn đầu chịu nghe ai, càng không ưa những lời an ủi, nhưng hiện tại... nghe hôn phu ngăn cản, cũng định chẳng dùng tay, song vì chàng đã tới sát bên cạnh, chỉ e động chạm tới chàng, nên đành lui lại.

Nàng thở dài, xoay xoay cây bảo kiếm, lẩm bẩm:

- Bảo kiếm ơi bảo kiếm, tương truyền rằng người là báu vật luyện thạch bảo thiên mà bà Nữ Oa thời thượng cổ truyền lại, là vật khí vô địch khắc chế được vạn vật, là khắc tinh của quần thạch. Huống hồ ngay trên thân người có khắc tám chữ "Thiên hạ quần thạch, xúc nhi lập tột" (chạm vào đá, đá nát vụn), không ngờ chỉ với một tấm thạch bàn nhỏ bé kia mà người cũng chẳng làm gì nổi...

Đoạn lao tới ném mạnh thanh kiếm xuống thạch bàn.

- Lăng thư thư...

- Lăng thư đừng nóng!

- Nữ sát tinh, người điên rồi ư?

Đường Chấn Anh, Tử Vi, Tang Bác Cổ đều không ngờ Lăng Ba Nhất Yến lại hành động như vậy, cùng lên tiếng can ngăn, nhưng không kịp nữa.

Chỉ thấy lằn chớp xanh vút tới thạch bàn, rồi keng keng keng... rền rĩ thành chuỗi âm thanh chói tai.

Chợt cả bốn người cùng lóa mắt vì một đạo bạch quang, cùng nhắm mắt đề tụ chân khí, rồi mới mở ra, định thần nhìn kỹ, thấy ở gần chuôi kiếm lại tách ra một lưỡi chủ thủ dài chừng ba tấc, rộng bằng một thân ngón tay.

- Ôi! Sao lại có gắn một lưỡi chủ thủ ở thân kiếm?

Lăng Ba Nhất Yến thốt lên trước, bước tới nhặt bảo kiếm, lật qua lật lại liên tiếp với vẻ ngạc nhiên.

Ba người kia vây lại, nhìn kỹ lưỡi chủ thủ, thấy có khắc tám chữ "Duy hữu nữ tinh, thuận dụng thể nhân" (gặp vú đá cứng, nên dùng vật này).

Nghe ngữ khí có vẻ tương hợp với tám chữ khắc trên thân kiếm, Đường Chấn Anh liền chấp lại đọc:

*"Thiên hạ quần thạch
Xúc nhi lập tòi
Duy hữu nữ tinh
Thuận dụng thủ nhân".*

Lăng Ba Nhất Yến chợt hiểu, giơ tay chỉ thạch bàn, nói:

- Thì ra đây là nữ tinh thạch!

Tang Bác Cổ cười ha hả:

- Xem chừng báu vật cổ này không phải tầm thường. Hồi 3 Nữ Oa mới chế ra, mọi thứ quần thạch trong thiên hạ đều bị kiếm khắc hạ. Sau đó mới phát hiện có nữ tinh thạch quá cứng rắn, kiếm không phá nổi, mới chế thêm lưỡi chủ thủ, đem gắn vào thân kiếm, vậy tên nó là Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm e chưa đầy đủ...

Lăng Ba Nhất Yến ném kiếm đi, không ngờ lại được thêm lưỡi chủ thủ, thì chuyển giận thành vui, reo to:

- Nào, để thử coi!

Đoạn cầm chủ thủ, chĩa mũi nhọn chọc mạnh xuống điểm tròn lúc trước, thấy chỗ đó lún xuống.

Trong khoảnh khắc ấy, chỉ nghe "vù" một tiếng, từ trên đỉnh thất có một vật rớt nhanh xuống ngay thạch bàn. Bốn người nhìn kỹ, đó là một cái hộp đồng bài hình vuông, to bằng

lòng bàn tay. Cả bốn ngạc nhiên ngẩng lên, không thấy phía trên có gì lạ, chẳng hiểu hộp đồng bài này từ đâu rớt xuống.

Tang Bác Cổ nhặt cái hộp lên coi, thấy có khắc mấy dòng chữ:

“Người tuy thông minh, ta cũng chẳng ngờ, đoán được trúng điểm, tức là hữu duyên. Nếu không muốn chết, mau chạy ra ngoài, bẻ gãy đồng bài, sẽ được thấy trời”.

Lăng Ba Nhất Yến xem xong, nói:

- Không Không thượng nhân quả ư đùa cợt.

Đường Chấn Anh nói:

- Phi Phi cổ động thật là huyền diệu!

Tang Bác Cổ cầm hộp đồng bài trầm tư một lát, đột nhiên nói:

- Anh nhi, mau ẵm Vi muội muội của người, chúng ta phải rời khỏi nơi đây.

Đường Chấn Anh lập tức ẵm Tử Vi lên.

Tang Bác Cổ nói:

- Lăng nhi thủ sẵn bảo kiếm, không chừng phải dùng đến. Vi nhi cũng rút Thất Khống Thân Địch ra, đề phòng bất trắc.

Tang Bác Cổ phân phó cho ba người kia xong, liền dụng lực bẻ đôi chiếc đồng bài. Chỉ nghe tách một cái, từ trong hộp bỗng có một đầu mũi tên dài hai tấc bay ra.

Đầu mũi tên như có người điều khiển, bay lượn một đoạn rồi phóng vọt về một góc thạch thất.

Tang Bác Cổ nói:

- Mau theo ta!

Lời vừa dứt, thân hình đã vọt đi theo đầu mũi tên. Lăng Ba Nhất Yến chĩa kiếm, kề vai cùng Đường Chấn Anh lao theo.

Tang Bác Cổ phi nhanh hơn gió, tưởng chừng lão nhân muốn chớp lấy đầu mũi tên, nhưng không, lão chỉ bay đằng sau ở cự ly cách mũi tên khoảng hai thước.

Ngay lúc ấy, kỳ quái, đầu mũi tên tự bật ra khỏi vách và bay xuyên vào khe cửa.

Tang Bác Cổ vọt theo.

Trước mắt là một hành lang hẹp dài, cũng có một dải ánh sáng màu vàng đùng đục như sương mù giống như trong thạch thất. Đầu mũi tên bay cách mặt đất khoảng năm thước, trong dải sáng kia.

Tang Bác Cổ không dám khinh suất, tuy có thể phi thân nhanh hơn, nhưng lo cho ba người phía sau, nên chẳng dám mạo hiểm.

Song thông đạo rất an toàn, sau ba khúc quanh, "bụp" một tiếng, đầu mũi tên lại cắm phập vào vách đá, lại xuất hiện một khe cửa, rồi lại bay qua khe cửa, Tang Bác Cổ đuổi theo.

Trong chốc lát, lão nhân đã vượt qua bốn thông đạo, bỗng thấy trước mắt sáng hẳn lên. Đầu mũi tên lao đi với tốc độ gấp mấy lần lúc trước, thì ra đây là một thạch động. Đầu mũi tên đã mất hút hoàn toàn.

Tang Bác Cổ soi mói tứ bề, chỉ thấy vách đá dựng đứng, nóc động không thấy đâu, địa thế hẹp và dài. Nhìn kỹ, hóa ra đây là một sơn cốc.

Ngẩng mặt lên, biết là đã sang giờ Dần (canh tư). Vậy là từ lúc nhập động tới giờ đã gần mười tiếng đồng hồ...

Đang nghĩ, thì "vù, vù" hai tiếng, Đường Chấn Anh ẵm Tử Vi và Lăng Ba Nhất Yến đã chạy tới bên Tang Bác Cổ.

Cùng lúc đó thì "sầm" một tiếng, ngoảnh đầu lại, khe cửa họ vừa ra khỏi đã đóng sập lại. Nếu chậm một bước, e đã bị nhốt trong thông đạo. Hú vía!

Lăng Ba Nhất Yến nhìn quanh một hồi, chỉ thấy sơn cốc này hoàn toàn không xa lạ, liền kêu to:

- A, đây là Hấp Thiết cốc thì phải!

Lời chưa dứt, bỗng nghe "chú, chú, chú".

- Cái gì vậy?

Huynh muội Đường Chấn Anh cũng ngạc nhiên kêu lên.

Thì ra ba thứ binh khí Nhật Nguyệt Song Luân, Thất Khổng Thần Địch và Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm của họ tự phát ra âm thanh. Ba bảo vật này của võ lâm gặp gió có thể phát tiếng kêu, nhưng tiếng kêu này khác hẳn.

Lăng Ba Nhất Yến vội nói:

- Đùng sợ, đó là tiếng binh khí của chúng ta đó. Âm thanh tự phát là do Từ Thạch động kia mà ra.

Đoạn nàng giơ tay chỉ vách núi trước mặt, nơi vừa hút mất đầu mũi tên sắt.

Tử Vi hỏi:

- Đã là Từ Thạch động, tại sao chỉ hút mũi tên mà không hút binh khí của chúng ta vào đó?

Tang Bác Cổ cười:

- Lần này người kém thông minh rồi. Binh khí của các người là bảo vật của võ lâm, đương nhiên có công dụng hóa giải từ lực.

Bỗng lão nhân như nghe phong thanh điều gì, liền ngừng bật và nói:

- Có người!

Đoạn búng mình bay vọt lên vách núi, thoáng chốc đã mất hút.

Đường Chấn Anh nhìn lên vách núi cao khoảng mười trượng, lộ vẻ lo lắng. Lãng Ba Nhất Yến hiểu ý, nói:

- Chàng chờ một chút.

Đoạn búng mình nhẹ nhàng bay lên trên. Đứng trên miệng sơn cốc, nàng thò tay vào bao, lấy ra một cuộn dây thả xuống. Đường Chấn Anh cũng Tử Vi bám theo dây nhanh chóng leo lên.

Ba người đưa mắt tìm Tang Bác Cổ nhưng không thấy đâu cả.

Tử Vi được cõng trên lưng Anh ca ca, đưa mắt nhìn quanh, thấy cây rừng âm u, các đỉnh núi nhấp nhô trùng điệp, nào thấy một con đường để tìm, cảnh vật dưới trăng có vẻ siêu nhiên.

Lãng Ba Nhất Yến chỉ một gốc cây lớn gần đó, nói:

- Anh đệ đệ hãy đặt Vi xuống đây, hai người ngồi nghỉ một chút, để thư thư chạy đi chút xíu sẽ quay lại.

Đoạn lướt tới cánh rừng phía trước.

Đường Chấn Anh y lời, đặt Tử Vi xuống gốc cây rồi ngồi nghỉ. lát sau, Lãng Ba Nhất Yến đã trở lại, cúi xuống, đổ từ trong vạt áo ra một đồng trái cây, nào lê, nào táo, nào đào. Ba người cùng ăn.

Đường Chấn Anh đã một ngày một đêm chưa ăn gì, nay thấy trái cây thì bụng đói cồn cào. Chàng không nói năng gì, nhặt trái cây lên ăn lấy ăn để một cách rất ngon lành.

Lăng Ba Nhất Yến không nhịn được cười, nói:

- Xem chừng Anh đệ đệ đỏi quá thì phải!

Mắt nàng sáng rực.

Tử Vi nói:

- Loáng một cái mà Lăng thư thư đã hái được bao nhiêu là trái cây, chắc Lăng thư thư thông thuộc chỗ này lắm, không biết đây là chỗ nào vậy?

Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Chẳng dấu gì Vi muội muội, toàn bộ dãy Hoàng Sơn này thư thư đều thông thuộc, chỗ này cũng đã qua lại nhiều lần, nhưng không biết địa danh là gì.

Đường Chấn Anh hỏi:

- Lăng thư, hiện tại chúng ta nên đi đâu?

Lăng Ba Nhất Yến đang định trả lời, bỗng trong lòng máy động, ngập ngừng đáp:

- Từ lúc này trở đi, mọi việc lớn nhỏ thư thư đều phải nghe lệnh của Anh đệ đệ.

Nét mặt của nàng phảng phất nụ cười tinh quái.

Đường Chấn Anh thật thà, nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại thế?

Lăng Ba Nhất Yến đáp:

- Căn cứ theo quyết định lấy không gian làm giới hạn...

Đến đây thì Đường Chấn Anh mới hiểu ra, nhưng chàng chưa biết phải làm thế nào cho phải.

Lăng Ba Nhất Yến nói tiếp:

- Thư thư đã nói lúc trước thế nào, nay phải giữ lời, Anh đệ đệ bất tất do dự. Hiện tại đã tới thời điểm Anh đệ đệ báo cừ, muốn chém muốn giết hay hành hạ thế nào, tùy ý Anh đệ đệ, nếu muốn đem về Nga Mi Kim Đỉnh trị tội cũng được.

Giọng nói không giận dữ, nhưng rất lạnh nhạt.

Đường Chấn Anh như bị sa xuống vực, rùng mình nói:

- Lăng thư thư nói thế, vậy ra tình nghĩa giữa chúng ta không còn gì nữa hay sao?

Giọng chàng vô cùng cảm khái.

Lăng Ba Nhất Yến vốn có ý thăm dò ý tứ của chàng, nay thấy chàng có thâm tình như vậy thì mừng thầm, nghĩ đã không uổng cái việc hiến thân cho chàng.

Song nàng hoàn toàn không biểu lộ, chỉ đáp:

- Báo cừ là việc do chính Anh đệ đệ nói ra, sao lúc này lại trách cứ thư thư?

Đường Chân Anh nghĩ thầm: "Ừ nhỉ, mình tìm Lăng Ba Nhất Yến là để báo cừ. Nếu không dẫn nàng về Nga Mi Kim Đỉnh thì lấy gì an ủi oan hồn của mười tám vị đồng môn đã bị sát hại? Nhưng nàng là ân nhân cứu mạng ta, là biểu thư của ta, hơn nữa còn là vị hôn thê của ta, ta với nàng đã..."

Lúc này các ý nghĩ dồn dập tới, chàng chưa biết nên chọn đối sách nào, liền đưa mắt nhìn Tử Vi.

Tử Vi thấy Anh ca ca ngẩn ngẩn ngờ ngờ, thấy tức cười nhưng không cười nổi. Nàng rất thông minh, nay Anh ca ca nhìn nàng tựa hồ cầu cứu, thì phì cười nói:

- Anh ca ca bình nhật thông minh thế, sao mới gặp Lăng thư thư mà đã trở nên ngây ngô như vậy?

Vừa nói vừa quay sang nháy nháy mắt với Lăng Ba Nhất Yến.

Lăng Ba Nhất Yến bất giác đỏ mặt, định đáp lời, nhưng Tử Vi đã nói tiếp:

- Chuyện này không khó gì. Nay nguyên hung là Lã Chí Viễn vẫn còn đang nhõn nhõn ra đó, mẫu thân và di mẫu còn chưa được gặp mặt... Mọi việc sắp tới phải nhờ Lăng thư thư tương trợ nhiều. Huống hồ, Lã Chí Viễn là cừ nhân chung của chúng ta. Nếu chỉ luận về quan hệ thân quyến, chúng ta đã nên hợp lực để tiêu diệt thủ phạm gây ra bao tội lỗi, để báo cừ sát phụ, rửa hận cho sư môn. Hơn nữa, Lăng thư thư giết người hoàn toàn là do bị truy bức, chứ không phải do ý muốn. Sau khi hoàn tất việc tiêu diệt đối phương, chúng ta sẽ đem bả cáo toàn bộ sự tình với chưởng môn, ắt sẽ được lượng thứ, hiện tại đừng lo việc đó. Tóm lại, trước mắt phải theo lệnh của Lăng thư thư mà hành sự.

Đường Chân Anh lập tức đáp ứng:

- Đúng, đúng lắm! Vi muội quả là thông minh. Chúng ta cứ thế mà làm, Lăng thư thư hãy mau phân phó.

Lăng Ba Nhất Yến không ngờ Tử Vi muội muội lại sáng suốt như vậy, bất giác cảm thấy đôi bên càng thân thiết hơn. Nay hôn phụ đã chấp nhận, liền nói:

- Được Anh đệ đệ và Vi muội muội lượng tình như vậy... thư thư vô cùng cảm động, những mong đồng tâm hiệp lực sớm bắt giữ Lã Chí Viễn rửa hận cho sư môn, báo cừ cho hai

gia đình chúng ta... Từ đây tới Siêu Thiên phong không xa, nhân vừa có được lưỡi chủy thủ, thư muốn tới thạch thất thử xem có cắt đứt nổi Hải Đệ Ti La để cứu sư phụ của thư được chăng. Nếu được, thì Lã Chí Viễn sẽ không khác gì cá nằm trên thớt, bắt giữ hẳn chẳng khó nữa.

Đường Chấn Anh nói:

- Đi ngay thôi, không nên chần chờ!

Đoạn chàng công Tử Vi lên.

Lăng Ba Nhất Yến không nói gì thêm, lập tức lướt đi, Đường Chấn Anh bám theo sau.

Họ đi như bay, gió núi tấp vào mặt mát lạnh, vù vù bên tai. Lăng Ba Nhất Yến thông thuộc đường đi lối lại, chừng sau một tuần trà đã tới một cánh rừng rậm. Nàng dừng chân, bảo Đường Chấn Anh:

- Thạch thất ở sâu trong cánh rừng này, không chừng có kẻ canh phòng. Vi muội thụ trọng thương, cử động bất tiện, Anh đệ đệ hãy ở lại đây với Vi muội muội, chờ thư trở về.

Tử Vi nói:

- Không cần, Anh ca ca phải cùng đi với Lăng thư thư, khi cần động thủ còn có người tiếp ứng. Cứ để muội ở đây một mình.

Đường Chấn Anh rất muốn đi cùng Lăng Ba Nhất Yến vào thạch thất một chuyến, nhưng lại lo Tử Vi ở lại một mình. Nay Tử Vi lại giục chàng đi. Để an toàn hơn, chàng đặt nàng ngồi trên cành một cây tùng lớn, rồi dặn:

- Nếu Vi muội gặp chuyện bất trắc, hãy thổi địch báo tin.

Tử Vi ngồi tựa mình chắc chắn trên chạc cây, xua xua tay:

- Không có chuyện gì đâu, hai người cứ an tâm mà đi cho mau.

Lăng Ba Nhất Yến nói:

- Hẹn chóng gặp lại Vi muội.

Đoạn quay người chạy nhanh vào rừng. Đường Chấn Anh không dám chậm trễ, lập tức phóng theo.

Tử Vi thấy hai người đã đi khỏi, giữa chốn rừng hoang này chỉ còn lại một mình nàng, thì cảm thấy trợ trợ, bất giác thở dài lẩm bẩm:

- Nếu ta không thụ thương, có phải cả ba cùng sát cánh bên nhau thì tốt biết mấy? Nay ta chẳng khác gì kẻ tàn phế, gây thêm lo lắng cho người khác...

Đột nhiên vọng lại tiếng cước bộ, tựa hồ có mấy người đang tiến thẳng về phía nàng.

Cây lá trong rừng dày đặc, Tử Vi vội đề tụ chân khí, căng mắt nhìn đi, thấy thấp thoáng giữa cây lá có hai bóng người. Một người nói:

- Này, hòa thượng tìm kiếm Phi Phi cố động là nhằm mục đích gì vậy?

Nghe giọng, biết chưa phải lớn tuổi.

Người được gọi là hòa thượng đáp:

- Còn phải hỏi, đương nhiên là để tìm các di vật quý giá của Không Không thượng nhân rồi. Chẳng lẽ Hà Vũ Hoàn nhà ngươi không phải vì mục đích đó mà tới đây?

Nghe âm thanh thì biết hòa thượng đã ngoại ngũ tuần.

Hà Vũ Hoàn cười đáp:

- Không hề!

- Vậy thì vì lẽ gì?

- Ô, để tiếp nhận một đại giai nhân do Không Không thượng nhân lưu lại.

- Ngươi thật si mê hoang tưởng. Không Không thượng nhân là một siêu nhân, bình sinh đơn độc một mình, làm gì có đem theo giai nhân nào đâu...

- Lão hòa thượng thì biết quái gì, tại hạ nghe đồn Không Không thượng nhân có...

Hòa thượng ngắt lời:

- Lời đồn thì có gì đáng tin?

Hai người kia vừa đi vừa trò chuyện, lúc này đã ngang qua chỗ Tử Vi chùng hai trượng. Nàng nín thở nhìn xuống, trong bóng tối mờ mờ, chỉ thấy một hòa thượng mặc cà sa, người kia trang phục nho sinh. Để nhìn rõ mặt, bất giác nàng chú ý người về phía trước, khiến lá tung lao xao, may mà hai người kia không để ý. Chỉ nghe giọng Hà Vũ Hoàn nói:

- Dù thật hay giả, tại hạ cũng muốn tìm hoa thượng liễu, chứ không giới sắc, tham tài như lão hòa thượng...

- Xem chùng tâm khí của nhà ngươi nặng nề. Thế gian thiếu gì khách má hồng, chẳng lẽ chưa đủ cho ngươi tận hưởng hay sao mà vẫn còn trững mỡ hám dục? Đừng nói là Phi Phi cố động không có nữ nhân, dù có chẳng nữa, thì cũng đã hơn ngươi hàng trăm tuổi, già nua lụn khòm rồi...

- Một giai nhân thực thụ là linh khí của thiên địa hội tụ, hấp thụ tinh hoa của hai vầng nhật nguyệt, sẽ mãi mãi thanh xuân như Hằng Nga tổ nữ, có thể cùng thiên địa trường tồn, cùng nhật nguyệt tranh huy...

Hòa thượng cười:

- Điều luận, điều luận. Nói chuyện ấy thì ta thua ngươi. Mà có lẽ thiên hạ cũng chỉ một mình ngươi là đam mê đến thế.

- Nếu không thế, làm sao Hà Vũ Hoàn này được mang ngoại hiệu Đệ Nhất Tinh Thánh?

Hai người đã đi xa, Tử Vi nhổ nước miếng, nghĩ thầm: "Quân như bần, đồ dâm đảng hạ lưu. Nếu ta không thụ thương, nhất định phải cho tên dâm tặc một trận... Ồ, Phi Phi cố động chẳng lẽ lại có nữ nhân? Tại sao vừa rồi không gặp nhỉ? Gã kia chỉ mơ tưởng hảo huyền mà thôi..."

Bỗng có ba bóng người bay vù qua ngọn cây, ngay trên đầu nàng, Tử Vi giật mình, nghĩ: "Sao đêm nay có nhiều dạ hành nhân đến thế?"

Nàng bèn tựa chắc vào thân cây, chăm chú nhìn tứ phía, hy vọng sớm phát hiện nếu còn có ai qua lại nơi này.

Lại nói Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh xuyên rừng một mạch mấy trăm bước thì thấy một tòa kiến trúc sừng sững hiện ra. Đường Chấn Anh ngẩng nhìn, thấy đúng là tòa thạch thất mà đêm trước chàng đã tới.

Lần này đến từ bên hông, vì cửa sổ nọ ở mé hữu, nên không thấy ánh đèn bằng hạt đậu hắt ra. Lăng Ba Nhất Yến kéo chàng nấp sau một gốc cây lớn, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói:

- Đợi một chút, đề phòng có kẻ canh giữ.

Đoạn nàng nhặt một viên sỏi, vung tay "cạch" một tiếng ngay trên nóc thạch thất.

Không thấy phản ứng gì, bên trong hoàn toàn vắng lặng. Lăng Ba Nhất Yến mới bấm Đường Chấn Anh, rồi bay vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh vọt theo, đáp xuống. Lăng Ba Nhất Yến chỉ ngón tay xuống, ngụ ý bảo chàng hãy đặt chân đúng chỗ nàng, thế là hai người lần bước đến chính giữa nóc thất.

Nóc thất bằng phẳng, do các phiến đá xanh ghép lại, chỗ hai người dừng chân có một tấm lưới sắt to. Lăng Ba Nhất Yến cúi xuống, nạy tấm lưới lên, thì thấy hiện ra một động khẩu đủ cho một người chui lọt.

Lăng Ba Nhất Yến ngó xuống, thấy bên trong tối mờ, hình như có ánh đèn lù mù. Nàng chỉ tay xuống dưới, dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói:

- Đây là nơi tiếp cơm nước, sự phụ của thư ngồi dưới kia. Mỗi lần đến thăm dò tình hình sự phụ, thư đều sử dụng lối này. Hiện tại thư xuống dưới đó, Anh đệ đệ có xuống hay không thì tùy.

Đoạn nàng buông mình xuống.

- Lăng nhi phải không?

Thanh âm rất trầm, phảng phất nỗi ưu sầu vô hạn, vọng ra.

Đường Chấn Anh vừa tiếp đất, chưa quan sát được gì, nghe thanh âm trầm lắng phát ra từ phía trước mặt, bỗng thấy có người nắm lấy cổ tay mình, nhìn lại thì chính là Lăng Ba Nhất Yến.

Nàng đáp nhỏ:

- Bẩm, chính là hài nhi đây, sự phụ vẫn bình an chứ?

Đường Chấn Anh đã nhìn rõ, chàng và Lăng Ba Nhất Yến đang đứng trước một chiếc bàn đá, sau bàn đá, trên một thạch kỷ ở mé hữu có một người ngồi, trong bóng tối mờ mờ chỉ biết đó là một lão ấu tóc bạc, mặt mũi lem luốc, ba phần giống người, bảy phần giống quỷ, trông như tượng đất trong miếu thổ địa, nào phải là người?

Khấp thân hình lão ấu bị trói chặt vào thạch kỷ, không thể cựa quậy, nếu vừa rồi không phát ra thanh âm, có lẽ chàng tưởng đó là một thi thể.

Đồng thời một mùi tanh hôi hám xộc lên mũi rất khó thở. Đường Chấn Anh chút nữa thì định ngoi lên trên, bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu hỏi:

- Lăng nhi đến đây làm gì? Người kia là ai?

Rõ ràng lão bà vẫn nhắm mắt.

- Là biểu đệ của hài nhi, vốn bị thất lạc từ ấu niên.

- Vậy là nam hài tử? Ta muốn nhìn xem sao, đã lâu lắm ta chưa hé mắt...

Đường Chấn Anh thấy buồn cười, nhìn lại mặt lão ấu, chỉ thấy mục quang chột sáng quắc như hai ngọn đèn đang rọi vào mặt chàng, thì thầm tán thưởng: "thật là hỏa hầu nội gia thâm hậu!"

- Anh tuấn, nửa người phía trên được lắm, hài nhi hãy xích qua mé hữu để ta xem toàn bộ cốt cách của ngươi.

Đường Chấn Anh bẽn lễn, không dám trái lời, đổ mặt bước sang mé hữu chiếc bàn đá.

Càn Khôn Nhất Mẫu quan sát một chút, đoạn khen:

- Cốt khí, tướng mạo thật hiếm có. Nếu được danh sư chỉ điểm, ắt có thể trở thành nhân tài thống lĩnh võ lâm.

Nên biết Càn Khôn Nhất Mẫu bản tính lập dị, cao ngạo vô cùng, rất ít nói cười, ngoại trừ Lăng Ba Nhất Yến, chỉ e khó có người thứ hai đáp thoại được với lão bà. Hôm nay lão bà cất tiếng khen thưởng Đường Chấn Anh dường như là biệt lệ.

Lăng Ba Nhất Yến thấy cử chỉ, lời lẽ của sư phụ khác hẳn thường nhật, lại khen ngợi hôn phu của nàng thì vô cùng sung sướng, âu cũng là nàng gặp phúc lớn, vội bấm Đường Chấn Anh mà nói nhỏ:

- Anh đệ đệ còn chưa mau bái sư...

Rồi ấn ngay chàng quỳ xuống.

Càn Khôn Nhất Mẫu búng nhanh một ngón tay, một luồng kinh phong lập tức ngăn cản thế quỳ xuống của Đường Chấn Anh, nói:

- Miễn lễ, ở đây dư dáy lắm...

Đoạn thở dài, nói tiếp:

- Bái sư cũng vô ích, ta bị giam cầm ở đây, làm sao truyền thụ võ công cho hài nhi...

Lăng Ba Nhất Yến không đợi sư phụ nói xong, đã bước tới gần, lưỡi chủ thủ trong tay, ghé tai sư phụ thuật lại vắn tắt sự việc một ngày qua.

Càn Khôn Nhất Mẫu kinh dị:

- Từ nhỏ ta đã thán phục bảo kiếm này, không ngờ nó còn gắn thêm lưỡi chủ thủ... Hơn ba chục năm tìm kiếm khắp đông tây nam bắc, không thấy Phi Phi cổ động, cuối cùng hài nhi lại phát hiện được, chúng tổ mọi sự cơ duyên đã định, chẳng thể cưỡng cầu...

Đường Chấn Anh nhân lúc sư đồ hai người trò chuyện với nhau, chàng đưa mắt quan sát bốn phía, vì đã quen với bóng tối nên thấy rõ hơn nhiều.

Trong thạch thất có nhiều thạch trụ, hầu như không có cửa sổ, đột nhiên chàng thấy trên vách đá tứ phía tựa hồ có vô số tấm gương, không, dường như là vô số vật thể phát quang, tựa hồ hợp thành những dải ngân hà nhỏ nhỏ. Cái gì vậy?

Bỗng từ gian bên vọng sang tiếng phun phì phì, rồi có vật gì tựa hồ trườn bò, những dải ngân hà kia cũng trườn bò, nghe rào rào rào như tiếng gió, đến rợn người.

Toàn bộ thạch thất bị bao trùm khí âm hàn, mọi giác quan của Đường Chấn Anh cảm nhận các thứ đó khiến chàng rùng mình sồn gai ốc.

Bỗng có tiếng thở dài nhẹ. Đường Chấn Anh giật mình, không ngờ trong thạch thất ngoài Càn Khôn Nhất Mẫu còn có một người nữa. Chàng vội ngoảnh về phía tiếng thở dài phát ra, thì thấy còn một người ngồi trên chiếc thạch kỷ khác.

- Ô, là ai vậy?

Chàng bắt giác buột miệng hỏi.

Lăng Ba Nhất Yến lập tức nhắc nhở chàng:

- Đừng ngạc nhiên, hỏi ít thôi.

Tựa hồ cảm thấy hơi nặng lời với hôn phu, nàng dịu giọng tiếp:

- Đó là lão thiền sư Thiên Ngoại Cô Tăng, trụ trì Phật Âm tự ở Hoàng Sơn này.

Đường Chấn Anh kinh ngạc, nghĩ thầm: "Hôm mới tới Hoàng Sơn, ta đã lạc vào Phật Âm tự, hôm ấy Phục Hổ chẳng phải đã nói rằng lão thiền sư đã đem mấy chục đệ tử đi tứ phương mộ hóa (xin bố thí) kia mà, tại sao lại bị giam cầm ở đây?"

Trong lúc đang nghĩ, chàng thấy Lăng Ba Nhất Yến dùng chủ thủ cửa vào sau chiếc thạch kỷ, chỉ nghe ken két, ken két một hồi... Nàng thốt lên:

- Ôi, chủ thủ này cũng không làm đứt nổi...

Càn Khôn Nhất Mẫu thở dài:

- Chủ thủ tuy sắc bén, nhưng chỉ là khắc tinh của quần thạch, đối với Hải Đệ Ti La lại vô dụng. Chỉ còn cách bắt được cá mực trong động...

Đường Chấn Anh lướt tới phía sau thạch kỷ, thấy Lăng Ba Nhất Yến đang kéo một sợi chỉ trắng sáng như tuyết, không cần hỏi cũng biết đó là Hải Đệ Ti La. Chàng đưa tay sờ thử, quả là trong nhu có cương, săn chắc khó tả.

Theo sợi Hải Đệ Ti La nhìn đi, khoảng xa năm trượng có một thạch địa, một con vật mình thô tròn, thân dài vài trượng quấn quanh trụ. Đường Chấn Anh bắt giác rút ra một cây bùi nhùi.

- Anh đệ đệ, đừng...

Đã muộn, vút một cái, cây bùi nhùi đã bắt lửa, thạch thất sáng bùng lên. Đường Chấn Anh nhìn kỹ, thấy con vật quấn quanh thạch trụ là Thiên Niên Xà Mẫu, miệng ngậm, mắt nhắm như đang ngủ đông, không có vẻ gì là hiểm ác. Đầu kia của sợi Hải Đệ Ti La chính là

được buộc chặt vào đầu con xà mẩu. Thân con xà mẩu còn bị mấy vòng xích sắt quấn chắc vào để thạch trụ.

Lăng Ba Nhất Yến đã vun tay đập tắt cây bụi nhùi, thạch thất trở lại tối mờ mờ như cũ.

Đường Chấn Anh nghĩ: "Xà mẩu đã bị trói, không hại được ta, tại sao không giết nó đi, rồi cởi đầu sợi Hải Đệ Ti La, sau đó thu hồi sợi dây về chỗ thạch kỷ mà cởi trói cho Càn Khôn Nhất Mẩu?"

Chàng đầu có nghĩ rằng nếu sự việc dễ dàng như chàng tưởng tượng, thì Lăng Ba Nhất Yến sớm đã cứu sư phụ của nàng rồi. Đúng là "sơ sinh chưa biết sợ hổ". Đường Chấn Anh thấy nhiệt huyết bốc lên, lập tức rút song luân ra.

- Anh đệ đệ định làm gì vậy?

Lăng Ba Nhất Yến kêu lên khẩn cấp.

Đường Chấn Anh đã vọt tới chỗ con xà mẩu, hai tay vung song luân sắp bổ xuống đầu nó, bỗng nó phồng mang, rồi một luồng kinh phong cương liệt lạnh thấu xương quạt tới hai đùi chàng.

Đường Chấn Anh vội đề tụ chân khí, nháy lùi một trượng vì không thể trụ nổi.

Hai chân vừa chạm đất, bỗng nghe gọi:

- Anh đệ đệ, mau trở về đây.

Nhưng xà mẩu đã phát động công thế, lúc này muốn thoái lui cũng chẳng được. Con vật há học mồm, thấy đỏ như huyết, rồi một luồng độc dịch màu đen tanh tươi phụt thẳng vào mặt Đường Chấn Anh.

Đường Chấn Anh không ngờ con xà mẩu biết phóng độc dịch, muốn thoái lui nhưng không kịp, đành dùng thức "Tiềm Long Lăng Ba" tràn sang ngang để tránh luồng độc dịch. Hú vía!

Thiên Niên Xà Mẩu vừa phát động công thế, liền làm cho bốn vách đá rào rào chuyển động như bạo vũ, Đường Chấn Anh định vọt về cạnh Lăng Ba Nhất Yến, bỗng thấy có gió sau lưng, vội ngoảnh lại, ôi, một con phi xà đã quăng mình tới.

Chàng vội vung Nhật luân, tạo màn luân ảnh bảo hộ châu thân, đồng thời Nguyệt luân thi triển chiêu "Nghênh Phong Đoạn Thảo", miệng quát:

- Biến!

Con phi xà lập tức bị chém đứt thành hai đoạn. Chàng chưa kịp thu chiền, vút một cái, lại một con phi xà khác bay tới. Nhưng luân ảnh loang loáng ngân quang thế kia, phi xà công kích chàng sao nổi? Chỉ thấy con phi xà dài hơn trượng bị cuốn vào màn luân ảnh, máu thịt văng tung tóe, đứt thành mấy khúc.

Con phi xà thứ ba lại bay tới, nhưng số phận cũng như hai con trước, bị chém đứt, văng bộp bộp vào vách đá. Lập tức cả bức vách rùng rùng chuyển động, hàng mấy trăm con rắn mắt lập lòe như đom đóm, nhộn nhạo cả lên.

- Anh đệ đệ, mau tránh!

Đường Chấn Anh cảm thấy gió lạnh sau lưng, thầm nghĩ: "Nguy rồi!"

Vội lướt ngang vài bước. Một bóng đen vụt tới, "bộp" một tiếng, một con quái mãng rất lớn đã bị đầu văng khỏi thân. Người vừa cứu chàng chính là Lăng Ba Nhất Yến.

- Tránh mau!

Lăng Ba Nhất Yến lại kêu to, bảo kiểm vút lia hai bên tả hữu, lại thêm hai con quái mãng bị chém văng đi. Thủ pháp của nàng thật là khinh linh thần tốc.

Lúc này sát khí trong thạch thất đã sôi lên ngùn ngụt. Con Thiên Niên Xà Mẫu bỗng gồng mạnh thân xác thô ráp khổng lồ của nó, mấy vòng xích sắt quấn quanh thân nó bật vang loảng xoảng, lập tức hàng mấy trăm con phi xà trên bốn vách đá cùng lao bổ về phía Lăng Ba Nhất Yến và Đường Chấn Anh, nghe rào rào, rào rào, rợn cả người.

Toàn bộ gian thạch thất tựa hồ rùng rùng chuyển động.

Nguyên bầu độc xà quái mãng ở đây hoàn toàn theo lệnh của xà mẫu. Khi xà mẫu nằm yên, chúng an phận đeo bám trên vách đá. Khi xà mẫu phát tác, chúng lập tức phát động công thế để ăn tươi nuốt sống đối phương.

Lúc này muốn ngăn cản công thế của quần xà, duy chỉ có cách khống chế xà mẫu, để cho quần xà trở thành "rắn không đầu".

Lăng Ba Nhất Yến vung bảo kiếm nhắm xà mẫu lao tới, nhưng lập tức có hai con quái mãng cùng quật đuôi, cuộn mình bao vây lấy nàng vào trong.

Đường Chấn Anh thấy nàng bị nguy hiểm, muốn vung song luân xông lại tiếp cứu, đột nhiên Nguyệt luân bị đè xuống bởi cái đuôi của một con quái mãng cực lớn.

- Biến!

Chàng hét to, hất Nguyệt luân chệnh chệch, đuôi con quái mãng bị đứt văng đi.

Vù! Một con độc mãng lớn quăng mình tới vô cùng hung mãnh.

Lăng Ba Nhất Yến sử chiêu "Phong Vân Tế Hội", hàn quang kiếm hoa loang loáng, bụp bụp bụp, hai con quái mãng công kích nàng bị chém đứt thành hàng chục đoạn.

Đồng thời, Đường Chấn Anh cũng dùng Nhật Nguyệt Song Luân giết chết mấy con phi xà.

Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm và Nhật Nguyệt Song Luân tuy rất sắc bén và lợi hại, nhưng quần xà quá đông, nhưng nhúc chằng chịt, như một tấm lưới bủa vây xung quanh, cùng lúc từ bốn phương tám hướng ào ào công kích, chẳng khác gì một trận thể hiệp đồng.

Đúng lúc nguy cấp, sinh tử hệ trọng, bỗng từ ngoài xa có tiếng địch vọng tới thạch thất.

Tiếng địch khẩn cấp cầu cứu, đột nhiên ngừng bật.

- Hồng rồi! Vi muội nguy rồi!

Đường Chấn Anh và Lăng Ba Nhất Yến cùng kêu lên kinh hãi. Họ đang chưa có cách gì thoát thân, nay muốn ứng cứu Tử Vi, e càng khó hơn thắng thiên độn thổ.

Đường Chấn Anh vừa giao đấu với quần xà, vừa nghĩ đến sự an nguy của Vi muội muội, ruột nóng như lửa đốt, chém giết liên liền mà vẫn không thoát ra được.

Lăng Ba Nhất Yến đã quá giận, mặt nổi gân xanh, sát cơ đờng đờng. Nàng hú lên một tiếng, búng người lên, sử chiêu "Phi Phùng Điện Chuyển" người xoay tít hàng mấy chục vòng, cổ tay xoay xoay, bảo kiếm loang loáng đóa đóa kiếm hoa, mấy chục con mãng xà bị chém đứt văng tung tóe trong thoáng chốc.

Bỗng có tiếng niệm Phật hiệu:

- Thiện tai! Thiện tai! A di đà Phật! Đã vậy bản tăng tất phải triển khai sát giới, giúp tiểu thí chủ.

Thanh âm vang vọng như tiếng chuông ngân.

Lời Thiên Ngoại Cô Tăng vừa dứt, một trận cuồng phong nổi lên ù ù, quạt chết quá nửa bầy xà vây quanh lão nhân.

Đường Chấn Anh chợt nghĩ: "Lúc này không thi triển Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh thì đợi đến lúc nào?"

Bèn đập mạnh Nhật Nguyệt Song Luân vào nhau. Một tiếng nổ như sấm làm rung chuyển toàn bộ thạch thất.

Cả bầy măng xà bị chấn động, dạt hết cả ra, nhiều con chết tươi.

Sau thanh luân thứ ba thì quá nửa số măng xà đã gục đầu, hết cựa quậy, mồm ộc máu. Trận chiến trong thạch thất lập tức lắng dịu.

Nhưng Thiên Niên Xà Mẫu hoàn toàn chưa bị luân thanh chế ngự. Không phải vì “Vô Thượng Bát Nhã Luân Thanh” kém hiệu quả, mà chỉ do công lực của Đường Chấn Anh chưa đủ để phát huy hết tác dụng của nó. Điều này cũng chứng tỏ Thiên Niên Xà Mẫu chẳng thuộc hạng tầm thường.

Nó lại nghển đầu, giương mắt, há mồm rít lên những thanh âm quái dị, có ý phát động bầy măng xà tái chiến.

Bỗng nghe Càn Khôn Nhất Mẫu gầm giọng:

- Cho mi hết ngông cuồng!

Đoạn thân hình bất động, ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, chỉ xoay cổ tay, búng ngón tay, một luồng kinh phong ập tới trúng vào miệng xà mẫu, chỉ nghe nó kêu một tiếng quái dị, tức thời gục đầu nhắm mắt nằm im.

Hai thiếu niên nam nữ đã vọt tới bên cạnh Càn Khôn Nhất Mẫu. Lăng Ba Nhất Yến nói nhanh:

- Hải nhi phải đi cứu Vi muội của hải nhi, hẹn sẽ trở lại với sư phụ...

Lời chưa dứt, nàng đã vọt lên nóc thất.

Đường Chấn Anh lập tức búng người lên theo.

Họ vừa đập tấm sắt tròn che lỗ hổng lại, bỗng nghe vang lên tiếng cười lạnh lùng:

- Ta đã sớm biết ngươi là hạng khó tin, chẳng trách ngươi trở mặt đi theo hắn. Lăng Ba Nhất Yến, ngươi còn có gì định nói hay chẳng?

Lăng Ba Nhất Yến nghe giọng, biết đó là một trong bốn đại đệ tử của Lã Chí Viễn, gã bịt mặt đeo râu lam. Đường Chấn Anh không chờ nàng lên tiếng, thấy cừ nhân trước mặt, liền phóng tới, vung Nhật Nguyệt Song Luân sử chiêu “Lưỡng Nghi Huy Nguyên” và “Tứ Tượng Thân Hội” công kích gã râu lam.

Hắn vội giơ Kim Mai trên tay tả, dùng chiêu “Hoàng Chi Lệnh Nhị”, đồng thời Hạc Chương trên tay hữu sử chiêu “Điều Tinh Lỗi Nguyệt”. Song luân và Mai Chương đập vào nhau, lửa tóe như đom đóm.

Đường Chấn Anh nóng lòng sốt ruột lo cho Tử Vi, nghĩ phải thi triển tuyệt chiêu để sớm phân thắng bại. Bèn đề tụ chân khí ở đan điền, gầm lên một tiếng rồi giáng một đòn toàn lực.

"Hự!" Gã râu lam gục xuống, binh khí bị văng xa gần một trượng.

Lăng Ba Nhất Yến lướt tới xốc thi thể của gã râu lam, rồi chộp Kim Mai Hạc Chương của hắn và nói gấp:

- Anh đệ đệ, đi thôi.

Rồi nàng lao vút vào cánh rừng.

Đường Chấn Anh nhìn nàng nhặt xác cừu nhân và thu lượm binh khí mau lẹ dễ dàng như bắt một con kiến thì thầm khen: "Hảo thân pháp!"

Đoạn băng mình theo sau.

Hai người xuyên rừng cây trở về chỗ Tử Vi ngồi. Đến một chỗ cây cối rậm rạp, Lăng Ba Nhất Yến ném xác gã râu lam và binh khí của hắn, nói:

- Anh đệ đệ đừng trách thư thư hạ độc thủ. Chỉ vì phải gấp cứu Vi muội, không thể không diệt khẩu, phi tang...

Hai người tới chỗ đặt Tử Vi, ngẩng lên nhìn chạc cây thì đúng như dự đoán, không thấy nàng đâu nữa.

- Vi muội! Vi muội!

Họ gọi to mấy lần, không ai đáp lại, tìm quanh một lát, chưa biết nàng bị dẫn đi về hướng nào.

Lăng Ba Nhất Yến vọt lên một ngọn cây. Trời đã tang tảng sáng, nàng quan sát các ngọn cây, thấy có một cành nhỏ bị gãy, xa hơn nữa chừng ba trượng thấy thêm một cành bị gãy.

Nàng biết ngay đó là dấu vết bất cẩn của dạ hành nhân, bèn gọi:

- Anh đệ đệ, lại đây coi!

Hai người xem xét cây gãy, xác định phương hướng, rồi bắt đầu truy đuổi về phía tây nam. Họ sử dụng phép khinh công thượng thừa "Thảo Thượng Phi", hoàn toàn dựa vào nội gia chân khí, rất tốn sức. Khi Đường Chấn Anh bay được vài chục trượng, định đáp xuống một ngọn cây để nạp khí, bỗng Lăng Ba Nhất Yến một tay nắm thắt lưng chàng, tay kia chìa thẳng mũi kiếm ngang bụng về phía trước mà lăng không dằng vân.

Đây chính là tuyệt kỹ nội gia lừng lẫy võ lâm “Ngự Kiếm Hành Không”.

Mặt trời đỏ ối đã mọc, cảnh vật Siêu Thiên phong đã hiện rõ ràng. Một đôi nam nữ thiếu niên sánh vai nhau lướt trên các ngọn cây cổ tùng bay về phía tây nam trong luồng kiếm khí loang loáng. Gió thu thổi bay y phục phần phật. Từ xa nhìn họ, tưởng là một cặp chim vỗ cánh bay lượn giữa tầng không.

Đường Chấn Anh lần đầu tiên được nàng diu bay, vừa ngạc nhiên vừa kỳ thú, nhìn xuống dưới thấy cảnh tượng rộng lớn khác hẳn thì nghĩ thầm: “Thật là oan gia! Không ngờ ta lại sóng đôi với một thiếu nữ võ công đã siêu quần, còn biết thuật ngự kiếm đăng vân, hèn chi các đệ tử của phái Nga Mi chẳng thể đối phó với nàng”.

Hai người cứ thế vượt qua nhiều sơn phong vách núi, cốc động, rừng cây, cuối cùng họ đáp xuống mép một thung lũng hẹp.

Vách núi không cao, dưới đáy thung lũng hẹp mọc đầy cỏ rậm.

Bỗng nghe có tiếng nói:

- Cô nương đừng kinh hoảng, chuyện này tất phải do đôi bên tình nguyện. Nếu cô nương không đáp ứng, ta nào nài ép, làm mất thể diện của ta là Đệ Nhất Tinh Thánh trong thiên hạ? Nào, chúng ta đi thôi.

Tiếng thiếu nữ bực bội hỏi:

- Người muốn đem ta đi đâu?
- Ta muốn cùng nàng du ngoạn các danh lam thắng cảnh khắp thiên hạ, ta mong có một ngày cô nương sẽ tình nguyện trao thân cho ta...
- Im miệng, chớ lại gần ta!

(thiếu hai trang 83 & 84, tập 4 hồi 7, phần 4-14 của bản hấp tụt)

Đường Chấn Anh không kịp tránh, chỉ cảm thấy một luồng kinh phong đập vào huyệt “Tương Đài”, bất giác kêu to:

- Hồng rồi!

Ngón tay giữa của đối phương vừa chọc tới huyệt “Tương Đài” của chàng, chợt hấn kêu lên:

- Ái chà!

Hắn vừa cảm thấy từ huyệt đạo đối phương có một lực phản chấn rất mạnh đẩy hắn bật lùi gần hai trượng.

Hai người vừa xáp lại đã bật ra xa, cả hai cùng kêu lên, không ai hiểu sự thể thế nào, cùng đứng ngây người, chăm chăm nhìn nhau.

Đường Chấn Anh không ngờ rằng “Bát Nhã Bế Huyệt Kinh” đã phát huy tác dụng khắc địch kỳ diệu của nó.

Một bóng người đáp xuống giữa hai người, gần giọng nói với gã nho sĩ:

- Hừ, tên dâm tặc này lại đến Hoàng Sơn giở trò như nhuốc. Hôm nay Lăng Ba Nhất Yến ta sẽ không để cho ngươi chạy thoát...

Gã kia nhìn nàng cười ha hả:

- Thì ra là nàng, người mà ta hằng mơ tưởng đây rồi.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày:

- Hà Vũ Hoàn, bốn cô nương vốn định giết ngay nhà ngươi, nhưng để cho ngươi cam tâm mà chết, ta cho phép ngươi được kịp lấy binh khí ra mà đối phó, rồi ta sẽ lấy cái mạng chó nhà ngươi...

- Hà Vũ Hoàn ta thật tâm thích cô nương, cho nên từ sau lần tương ngộ nọ, ta đã thề nếu không kết thành phu phụ với cô nương, ta sẽ chẳng làm người...

- Câm miệng!

Lăng Ba Nhất Yến miệng quát, tay vung, một luồng tiềm lực vô hình vô sắc, vô thanh phóng đi.

Hà Vũ Hoàn lập tức tràn ngang một trượng để né tránh, miệng cười hì hì:

- Hai ta đã mấy lần động thủ, hôm nay thấy nàng hứng chí thế này thì ta lại càng thú...

Vừa nói, hắn vừa rút binh khí ra, đó là một ngọn Xà Cốt Tiên có ba mươi sáu đốt, trông như một con quái mãng.

Hắn vừa hất ngọn Xà Cốt Tiên lên vai theo thức “Kim Kê lạc Giả” thì một đạo kiếm khí đã loang loáng công kích đến trước ngực hắn.

Hắn vội né thân, vung ngọn tiên sử chiêu “Quái Tiên Phiền Thân” hóa giải kiếm chiêu, rồi ngọn tiên xoắn tới hai đầu nhũ hoa của Lăng Ba Nhất Yến. Chiêu xuất cực lẹ, chẳng phải tầm thường.

Lăng Ba Nhất Yến thấy chiêu thức hạ lưu của hắn thì đỏ mặt, liền xoay nhanh cổ tay, Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm sử chiêu “Họa Long Điểm Nhãn” đánh bật ngọn Xà Cốt Tiên, tiếp đến chiêu “Chỉ Lộ Kim Thăng”, nhắm vào hai mắt của đối phương.

Hà Vũ Hoàn lập tức quặt ngọn tiên xuống eo lưng nàng, động thời rùn người xuống, tay tả thọc tới bụng dưới của nàng.

Động tác tránh kiếm, xuất chiêu, sử tiên của hắn liền một hơi, ứng biến thần tốc hết chỗ nói.

Lúc này Lăng Ba Nhất Yến đã bị tiên ảnh vây bọc khá nguy hiểm. Nhưng nàng không hề bối rối, kiếm với thân hợp thành một tuyến dọc, xoay tròn. Keng keng keng, Xà Cốt Tiên chạm vào kiếm bật ra.

Hà Vũ Hoàn nhảy lùi lại, chân chưa đứng vững, Lăng Ba Nhất Yến đã sử thức “Bát Bộ Cẩn Thiên, Truy Phong Trục Nguyệt” lướt theo, bảo kiếm xoay xoay phóng ra một màn kiếm hoa chớp chớp như làn tinh.

Hà Vũ Hoàn thầm kêu “hông”, vội thi triển “Lăn Lư Đả Cốt”, lùi thêm vài bước, vung ngọn tiên dùng thức “Dạ Chiến Bát Phương” trước hết phong bế môn hộ, rồi sử chiêu “Phiên Giang Đảo Hải”, ngọn Xà Cốt Tiên ba mươi sáu đốt như giao long xuất thủy, nghe cứ vun vút vun vút chói tai; cát sỏi, cỏ dại tung tóe tứ phía.

Lăng Ba Nhất Yến xoay nhanh tay kiếm, sử liền tiếp ba chiêu “Điện Kiếm Thiên Âm”, “Hồ Phiếm Nam Hải”, “Nguyệt Thông Trường Giang”, cả một màn kiếm khí lạnh ngắt bức Hà Vũ Hoàn thoái lui liền năm bước.

Hà Vũ Hoàn sử liền ba chiêu “Xao Đả Thiên Môn”, “Thái Công Điều Ngư”, “Lưu Hải Hí Thiên” để phục hồi tình thế.

Lại nói Đường Chấn Anh thấy Lăng Ba Nhất Yến đã xuất thủ, liền vọt tới bên Tử Vi, ôm lấy nàng.

Nàng kêu:

- Anh ca ca...

Lời chưa dứt đã khóc nức lên.

Đường Chấn Anh vỗ vỗ lưng nàng, nói:

- Tại huynh cả, lẽ ra không nên bỏ Vi muội ngồi lại một mình ở đó... Tên kia đã làm gì chưa?

Tử Vi lắc đầu:

- Hắn chưa làm gì cả, hắn chỉ nói những câu chướng tai thôi.

Đường Chấn Anh nghe nàng nói chưa bị làm nhục thì thở phào, nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, lại hỏi:

- Sao Vi muội đang thối địch lại ngừng bật?

- Vì tên tiểu tử họ Hà kia võ công cao cường, muội đang thối địch kêu cứu thì bị hắn điếm huyết...

Lời chưa dứt, bỗng nghe trên đầu vọng xuống giọng nói nhỏ nhưng âm vang rành rọt.

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện Tai!

Vù, một bóng đen từ trên vách núi lao bổ xuống.

Lăng Ba Nhất Yến nghe tiếng nói kia, liền vung kiếm đẩy lui Hà Vũ Hoàn một bước, rồi lao về bên cạnh Đường Chấn Anh.

Người vừa tới cười ha hả, nói với Hà Vũ Hoàn:

- Hoàn đệ đem qua tách riêng ra đi mà chẳng nói một lời, bản tăng đoán rằng Hoàn đệ phát hiện được món hời, quả không sai. Nhưng Hoàn đệ nên nhớ rằng hoa hồng tuy là nhìn ngon mắt lắm, song lại lắm gai nhọn, hì hì, dễ bị gai đâm đó.

Đường Tử Vi nghe người kia nói, biết rằng hắn là tên hòa thượng đem qua đã cùng đi với Hà Vũ Hoàn ngang qua chỗ nàng, bèn quay nhìn, thấy một trung niên cao và gầy, mặt ngựa, mặc bộ tăng bào màu đen rộng thùng thình, tóc thì nửa xanh nửa trắng, đứng cách hai trượng.

Hắc y hòa thượng đang nói với Hà Vũ Hoàn, bỗng quay sang chỉ mặt Lăng Ba Nhất Yến, lạnh lùng nói:

- Sát nhân thường mạng, thiếu nợ trả tiền. Bốn đệ tử của bản tăng bị ngươi sát hại, hôm nay ngươi phải trả món nợ này.

Mấy lời cuối cùng, hắn nghiêng răng, mắt lộ sát khí đằng đằng.

Lăng Ba Nhất Yến thản nhiên cười, thông thả đáp:

- Thì ra là Âm Sơn Đà...

Hắc y hòa thượng nói:

- Sư huynh sư đệ của bản tăng được tôn xưng Âm Sơn Song Đà, lừng danh hoàn vũ, ai mà không biết!

Lăng Ba Nhất Yến cười khẩy:

- Âm Sơn Song Đà chẳng qua là cái ngoại hiệu mà kẻ khác tôn xưng các người, còn Lăng Ba Nhất Yến ta chỉ coi các người như hạng đạo trích mà thôi. Hôm nay dù có sư huynh của người cùng đến, ta cũng chẳng làm gì phải e sợ.

Lời nàng thật kiêu ngạo, khinh người.

Hắc y hòa thượng giận sôi máu, nói:

- Sư huynh của ta là bậc cao tăng đắc đạo, há thêm động thủ với con nha đầu như người cho nơ tay. Hôm nay một mình Thiên Nghi ta đến đấu với người một trận, xem người tài cán gì mà đòi làm loạn võ lâm, triệt hạ đệ tử các phái...

- Làm loạn võ lâm thì bốn cô nương không dám, nhưng muốn lấy đầu người, chắc chẳng khó...

- Con nha đầu chó huỳnh hoang, hãy coi đây!

Thiên Nghi vừa nói vừa di chuyển từng bước tới gần Lăng Ba Nhất Yến.

Thế tiến của hòa thượng rất chậm chạp, tựa hồ đang phải gánh một vật cực nặng, mỗi bước chân làm cỏ lún sâu thành vệt rõ ràng dưới đất, nhưng không phát ra tiếng động.

Bồng bộ tăng bào rộng thùng thình tự căng phồng lên như một cánh buồm, mái tóc dài xõa vai bồng dựng đứng lên, nhìn thì biết ngay hòa thượng đang vận khí điều tức, chứng tỏ nội công vô cùng thâm hậu.

Đường Chấn Anh ôm Tử Vi, nhìn rõ từng cử chỉ của Thiên Nghi hòa thượng. Chàng và Tử Vi đưa mắt nhìn nhau, cùng lo cho Lăng thư thư.

Lăng Ba Nhất Yến đã nghiêm mặt chăm chú thủ thế, sẵn sàng ứng phó.

Bồng nàng xoay nửa người nói nhỏ với Đường Chấn Anh:

- Anh đệ đệ, mau đưa Vi muội lùi xa một chút, mau lên!

Nói xong liền quay ngay về phía Thiên Nghi.

Tử Vi vội đẩy Đường Chấn Anh ra, nói:

- Không, Anh ca ca mau buông muội ra. Anh ca ca phải ở lại đây hỗ trợ cho Lăng thư thư.

Đường Chấn Anh lúng túng, muốn thoái lui, song lại lo cho Lăng thư thư, không thoái lui thì lại sợ Tử Vi bị thụ thương. Một bên là hôn thê, một bên là tình cốt nhục...

Nên biết Thiên Nghi và sư huynh y Thiên Cực là hai sát tinh lưng danh trong võ lâm, chẳng những võ công cao cường, mà còn độc ác và thâm hiểm. Nghe đồn hai gã này đã

luyện xong một loại chưởng pháp cực hàn có thể làm đông máu trong huyết quản, băng phong huyết đạo, mệnh danh là "Âm Phong Chưởng", độc bộ võ lâm. Ngoài ra còn có ba mươi sáu thức Âm Phong Trảo có thể xuyên phá Thiết Bối Sam (áo giáp sắt), rất nhiều cao thủ võ lâm đã bị sát hại bởi Âm Phong Trảo, bởi vậy, cả hắc bạch lưỡng đạo đều tôn xưng hai gã ấy là Âm Sơn Song Đà.

Lăng Ba Nhất Yến từng giao đấu với Thiên Nghi, biết "Âm Phong Chưởng" lợi hại phi phàm. Hôm nay là lần thứ hai giao đấu, nàng không dám khinh suất, nên mới bảo Đường Chấn Anh lùi ra xa.

Lúc này Thiên Nghi đã tới gần, mà Đường Chấn Anh vẫn ôm Tử Vi chân chừ do dự, Lăng Ba Nhất Yến thấy vậy bèn giục:

- Còn chưa lui ra, cứ đứng ngây ra đó, lão hòa thượng sắp xuất thủ đó.

Lần này nàng dùng phép truyền âm nhập mật. Đường Chấn Anh tuy nghe rõ nhưng không lui. Lúc này Thiên Nghi hòa thượng chỉ còn cách Lăng Ba Nhất Yến năm bước, đột nhiên dừng lại.

Thấy Thiên Nghi từ từ đưa hai ống tay áo căng phồng lên ngang ngực, hai bàn tay đang nắm chặt bồng bóng ngón ra thành trảo...

Đường Chấn Anh đang chăm chú nhìn hấn, chưa biết đó là trò gì, bồng nghe:

- Anh đệ đệ, mau lui ra!

Lời chưa dứt, Lăng Ba Nhất Yến đã xoay cổ tay đẩy về phía chàng một chưởng.

Chưởng này đẩy ra một luồng ám kinh mạnh mẽ. Tử Vi lệ mắt vội kêu to:

- Anh ca ca, mau thoái lui!

Đường Chấn Anh vội nhảy bật về phía sau, có thêm lực đẩy của Lăng Ba Nhất Yến, chàng và Tử Vi dạt đi đến năm trượng.

Chàng vừa dừng lại, đã thấy một trận cuồng phong cuộn cuộn như lốc, cuốn một luồng cầu vòng bạc lên trời. Lăng Ba Nhất Yến đã tiếp chiêu của Thiên Nghi.

Thiên Nghi quát to:

- Nha đầu, tiếp chiêu!

Mười ngón tay phóng ra mười luồng hàn khí phóng thẳng tới Lăng Ba Nhất Yến, nghe vu vu.

Lăng Ba Nhất Yến xoay xoay cổ tay, Luyện Thạch Bồ Thiên kiếm như con du long phóng ra ba đòn, kiếm khí tạo nên một lớp giáp sắt bao bọc phía trước thân mình, phong vũ không thể lọt qua.

Mười luồng hàn khí chạm vào kiếm khí, nghe loảng xoảng như tiếng kim khí đập vào nhau.

Thiên Nghi muốn báo cừu cho bốn đệ tử nên sớm có ý sát cơ. Hấn quát:

- Hãy tiếp thêm chưởng này coi!

Đoạn tung mình lên cao hơn hai trượng, vừa đáp xuống vừa phóng chưởng, đã nhanh lại mạnh, lợi hại vô cùng.

Bùng một tiếng, hàn phong tóe ra tứ bề trong phạm vi mười trượng, toàn bộ không gian bị chụp trong một màn hàn khí kinh nhân. Đây chính là "Âm Phong Chưởng" lừng danh võ lâm, một khi đã đánh tới đối phương sẽ làm huyết mạch đông lại, nội tạng ngưng kết, hết bề sống sót.

Hà Vũ Hoàn thấy Thiên Nghi sử dụng độc thủ, bất giác hoảng hốt kêu to:

- Mong hòa thượng lưu tình, đừng đả thương giai nhân của tại hạ.

Vừa nói, gã vừa vung ngọn Xà Cốt Tiên ba mươi sáu đốt hất luồng lực đạo "Âm Phong Chưởng" ra ngoài.

Đường Chấn Anh và Đường Tử Vi tuy ở xa, nhưng vẫn cảm thấy hàn khí lạnh buốt. May huyền quan đại huyết của họ đã được phong bế nên không thụ thương.

"Âm Phong Chưởng" cuộn cuộn bốc lên như sóng dữ, sấm rền.

Đường Chấn Anh và Tử Vi cùng kêu to thảng thốt:

- Lăng thư thư!

Nhìn kỹ, chỉ thấy trong chớp mắt lớp cỏ xanh trong phạm vi hàng chục trượng đã úa vàng và ngã rạp như giữa mùa đông.

Thiên Nghi đáp xuống đất, trở mắt ngạc nhiên: "Kỳ quái, sau chưởng vừa rồi, sao không thấy Lăng Ba Nhất Yến đâu cả?"

Không riêng Thiên Nghi, cả Hà Vũ Hoàn lẫn Đường Chấn Anh và Tử Vi đều kinh dị: Lăng Ba Nhất Yến đã biến đi đâu? Nhìn quanh, chỉ thấy cỏ úa đổ rạp.

Bỗng có tiếng cười trong trẻo trên không trung. Mấy người ngẩng lên, thấy nàng đang cầm đầu lao xuống trước mặt Thiên Nghi như một dòng thác.

Thân pháp kỳ diệu của Lăng Ba Nhất Yến khiến mấy người cùng sững sờ, nhất là Thiền Nghi kinh ngạc trước việc nàng vô hình vô ảnh vọt lên không trung né tránh “Âm Phong Chưởng” độc nhất vô nhị của hắn.

Lăng Ba Nhất Yến cau mày, đường gân xanh trên trán đã nổi, sát cơ lộ rõ, không nộ mà uy, gần giọng:

- Người đã xuất thủ ba lần, nay bốn cô nương cho người chút kiến thức.

Đoạn sử chiêu “Tuế Hàn Phiêu Tuyết” bổ kiếm xuống đầu Thiền Nghi.

Thiền Nghi thấy một màn kiếm hoa hàn bạch chụp xuống đầu thì hoảng sợ không dám tiếp chiêu, vội trượt lui năm bước.

Lăng Ba Nhất Yến không thu chiêu mà biến sang chiêu “Cáp Tử Phiền Thân”, kiếm thế lợi hại truy bám đối phương, kiếm hoa “Xuân phong Thu Vũ”, thành như long ngâm hổ吼.

Thiền Nghi đứng chân chưa ổn, thấy kiếm thế công tới liền vung tay tả, một luồng kinh phong cường liệt từ ống tay áo phóng ra theo thức “Thương Ma Triển Xí”, đồng thời tay hữu sử chiêu “Lôi Ni Hồng Trảo” chụp tới bên sườn đối phương nhanh như cắt. Đây chính là một chiêu của Âm Phong Trảo vô cùng nguy hiểm.

Âm Phong Trảo bắn ra các luồng hàn khí công kích huyết mạch, trảo chưa tới, hàn phong đã tới trước.

Lăng Ba Nhất Yến tính nóng như lửa, xưa nay không hề sợ ai, đến Âm Phong Trảo này nàng tựa hồ chẳng cần né tránh. Nhưng lại thấy nàng nhún chân sử dụng thân pháp “Phi Phùng Điện Chuyển”, đã vòng ngay ra sau lưng Thiền Nghi mà cười lạnh:

- Nhìn kiếm của bốn cô nương đây!

Mũi kiếm chọc ngay tới “Á Môn” huyết sau gáy của đối phương.

Thiền Nghi chớp sấn, đối phương lẩn mất, vừa nghe tiếng đã thấy gió lạnh thổi tới sau gáy, vội nghĩ “nguy rồi”, bèn rùn người xuống theo thức “Cẩu Ngặt Phân”, hai tay chống xuống đất, bảo toàn tính mạng.

Lăng Ba Nhất Yến tung chân đạp vào mông hắn, thế là thân hình cao và gầy của hắn lăn lông lốc ra xa ba trượng.

Hắn đứng dậy hành công vận khí, chuẩn bị phóng “Âm Phong Chưởng” để giữ thể diện.

Lăng Ba Nhất Yến đã chế ngự đối phương, thấy hắn không chịu bỏ chạy, còn định giữ độc thủ, liền nổi giận vung tay để phóng đi “Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh Châm”.

Thiền Nghi cũng đồng thời phát xuất "Âm Phong Chưởng".

"Đả Huyết Xuyên Mạch Đoạt Mệnh Châm" và "Âm Phong Chưởng" đều là hai tuyệt kỹ sát nhân trong võ lâm. Hai đối thủ cùng sắp thi triển để sát hại địch thủ.

Giữa khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên vang lên một quái âm nghe như quỷ khóc thần sầu, thê lương ảo não đến rợn người.

Quái dị, chẳng lẽ giữa thanh thiên bạch nhật mà lại có quỷ xuất hiện?

Mọi người bất giác ồ lên kinh ngạc...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>